

1 skyrius

Mano vardas yra Šarlina Rozalinda Karter Grant.

Gyvenu Bostone, dirbu Bostone, greičiausiai po keturių dienų čia ir mirsiu.

Man dvidešimt aštuoneri.

Ir aš dar visiškai nenoriu mirti.

Viskas prasidėjo prieš dvejus metus, kai Providense buvo nužudyta mano geriausia draugė Rendė Menkė. Ji buvo pasmaugta savo svetainėje. Jokių grumtynių ar įsilaužimo žymių. Kurį laiką Rod Ailando policininkai manė, kad tai jos buvusio vyro darbas. Įtariu, kad buvo gautas ne vienas pranešimas apie smurtą šeimoje. Nors nei man, nei mudviejų draugei Džekei ji nieko panašaus nebuvu pasakojusi. Šia mintimi mudvi su Džeke bandėme guostis liedamos ašaras per Rendės laidotuves. Mes nieko nežinojome. Tiesiog nežinojome, kitaip tikrai būtume... kažką dariusios. Bet ką.

Taip sau kalbėjome.

Greitai peržvelgsiu, kas įvyko per kitus metus. Sausio 21-oji. Metinės. Buvau namuose šiaurinio Naujojo Hampšyro kalnuose su teta Nense, o Džekė grįžo į darbą korporacijoje — ji „Coca-Cola“ įmonės Atlantoje viceprezidentė. Džekė nenorėjo minėti Rendės nužudymo. Jai tai atrodė per daug makabriška. Sutarėme susitikti vėliau, vasarą, atšvęsti Rendės gimtadienio. Galbūt užkopsime į Vašingtono kalną, pasiėmusios viskio butelį. Prisigersime, išsiverksime, išsimiegosime išsinuomotoje trobelėje kalnuose.

Dvidešimt pirmąją Džekei vis tiek paskambinau. Kitaip negalėjau. Bet ji nekėlė ragelio. Nei namų, nei darbo, nei mobiliojo telefono. Jokio.

Ryte ji nepasirodė darbe ir policija galiausiai pasidavė mano maldavimams — nuvažiavo į jos butą.

„Jokių grumtynių pėdsakų“ — vėliau perskaitysiu policijos ataskaitoje. Jokių įsilaužimo žymių. Paprasčiausiai vieniša moteris pasmaugta savo bute sausio 21-ąją.

Dvi geriausios draugės nužudytos tą pačią dieną vienerių metų skirtumu, maždaug pusantro tūkstančio kilometrų atstumu.

Ši įvykių tyrė vietinė policija, buvo ištraukusi net FTB. Jie nustatė nieko, kas sietų abi žmogžudystes, nes iš viso nerado nieko konkretaus.

Sutapimas, taip man pasakė vienas iš tyrėjų. Tiesiog nemalonus sutapimas.

Šiandien yra trečiųjų iš eilės metų sausio 17-oji.

Kaip manote, ar 21 dieną mane taip pat ištiks nemalonus sutapimas? Ir ką manimi dėti darytumėte patys?

Su Rende ir Džeke susipažinau būdama aštuonerių. Po lemtingojo įvykio su mano motina buvau išsiųsta gyventi į civilizacijos nepalietą Naująjį Hampšyrą pas tetą Nensę. Ji atvyko manęs pasiimti iš ligininės Niujorko šiaurėje — taip pirmą kartą susitiko dvi giminaitės, du nepažįstami žmonės. Vos pažvelgusi į mane, teta pratrūko verkti.

— Aš nežinojau, — tądien pasakė ji man. — Patikėk, vaike, jei būčiau žinojusi, seniai būčiau tave pasiėmusi.

Aš neverkiau. Nemačiau reikalo, be to, nebuvau tikra, kad ja tikiu. Jei jau buvo nuspręsta, kad gyvensiu su šita moterimi, vadinasi, gyvensiu su šita moterimi. Neturėjau pasirinkimo.

Tetai Nensei priklausė viešbutukas jaukiame miestelyje Mont Vašingtono slėnyje, į kurį turtingi bostoniečiai ir privilegijuoti niujorkiečiai atvykdavo paslidinėti žiemą, paiškylauti vasarą ir „pamedžioti peizažą“ su fotoaparatu rudenį. Ji buvo pasisamdžiusi vieną pagalbininkę, bet beveik viską darydavo pati: sutikdavo svečius,

valydavo kambarius, virdavo arbatą, gamindavo pusryčius, padėdavo susigaudyti miestuke ir atlikdavo gausybę kitų smulkių darbų, priderančių viešbučių verslo žmonėms. Pas ją apsigyvenusius, perėmiau kambarių siurbimą ir dulkių valymą. Galėdavau valandų valandas valyti. Dievinau valiklių kvapą. Man patiko liesti šviežiai nupoliruotą medieną. Man patiko plauti grindis ir matyti, kaip kas kart pašveitus, jos tampa vis švaresnės ir gražesnės.

Valyti man reiškė kontroliuoti, tai yra neleisti šešėliams išsi-veržti į paviršių.

Pirmą mokslų dieną teta Nensė pati mane nuvedė į mokyklą. Vilkėjau standžius naujus drabužius, avėjau naujas juodas uždaras basutes, kurias dar pusę metų maniakiškai šveičiau. Jaučiausi pernelyg krentanti į akis. Per daug nauja. Lyg ką tik ištraukta iš dėžutės.

Vis dar nebuvau pratusi prie „kaimelio“ klegesio ir šurmilio. Kur pažvelgsi, visur kaimynai. Jie žiūrėjo į akis ir šypsojosi.

— Tavo servizas pajuodo, — pranešiau tetai, likus vienam kvartalui iki mano pirmosios gyvenime mokyklos. — Grįžkime namo, ir aš jį nušveisiu.

— Koks tu įdomus vaikas, Šarlina.

Aš sustojau, ėmiau ranka trinti šoną ir randą, kurį kartais dar niežėdavo. Turėjau ir daugiau randų, tankų plonų randelių voratinklį kairio delno išorėje, o ką jau kalbėti apie bjaurų randą, likusį nuo siūlių ant dešinės alkūnės ir nudegimo žymes ant dešinės šlaunies. Buvau visiškai tikra, kad kitų vaikų kūnai nebuvo tokie randuoti. Buvau visiškai tikra, kad kitų vaikų mamos „nemylėjo“ jų taip, kaip manoji prisiekinėjo mane mylinti.

— Nenoriu eiti.

Mano teta stabtelėjo.

— Šarle, laikas eiti į mokyklą. Įeisi pro paradines duris. Laikysi iškėlusį galvą. Noriu, kad žinotum, jog nepažįstu drąsesnės už tave mergaitės, kiti vaikai tavęs neskriaus. Ar girdi? Nė vienas iš tų vaikų tavęs neskriaus.

Padariau, kaip liepė teta. Įėjau pro tas duris. Laikiau galvą iš-

kėlusi į viršų. Atsisėdau į suolą klasės gale. Tada atsisuko mergaitė, sėdėjusi kairėje, ir tarė:

— Labas, aš esu Džekė.

O mergaitė iš dešinės pasakė:

— O aš esu Rendė.

Taip ir tapome draugėmis.

Tačiau ir joms aš niekada visko nepasakojau.

Juk suprantate, ką turiu omenyje, ar ne?

Net ir geriausioms draugėms, sielos seserims, su kuriomis drauge verki ir juokiesi ir kurios žino kiekvieną menkiausią pirmojo įsimylėjimo ir galiausiai sudaužytos širdies niuansą, negali pasakoti *visko*.

Net ir geriausios draugės turi paslapčių.

Patikėkite manimi, paskutine likusia tarp gyvųjų, kuri pastaruosius dvejus metus savo kailiu patyrė tokių paslapčių svorį.

Drauge praleidome paskutines tikros vaikystės dienas. Vasarą bėgiodavome miške ir statydavomės tvirtoves iš nugriuvusių medžių šakų, o jose gerdavome arbatėles su kankorėžių sirupu bei pušų spyglių desertais. Lenktyniaudavome, kieno valtelė iš lapų greičiau nusileis sukuriuojančiu upeliu. Atrasdavome naujų maudyklų. Pasi-gamindavome telefonų iš virvele surištų sriubos skardinių.

Vasarą padėdavau tetai Nensei rytais ir vakarais. Tačiau popietes pasilikdavau sau ir kiekvieną laisvą minutę leisdavau su draugėmis. Jau tada buvo matyti, kad Džekė — puiki organizatorė. Ji suplanuodavo kiekvieną mūsų popietę ir tikriausiai, jei būtume jai leidusios, netgi būtų parengusi žaidimų rinkodaros planą bei prognozes. Rendė buvo tylesnė. Savo gražius šiaudų spalvos plaukus nešiodavo užsikišusi už ausų. Labiausiai ji mėgo tvirtovėje žaisti namus ir visada sugebėdavo pagražinti medžio kamieną arba sukurti

kokią dailią kompoziciją iš lapų bei uogų ir taip suteikti krūvai trūnijančių medžio šakų naminio jaukumo.

Dėl šių savybių rekomendavau ją tetai Nensei ir paskutiniaisiais mokslo metais Rendė padėdavo jai puošti viešbutį: pakabindavo šventines dekoracijas, sukurdavo papuošimus valgomojo stalams ir svetainei. Neatsiliko ir Džekė: ji supažindino mano tetą su kompiuteriu, o vėliau ir su internetu.

Nebuvau apdovanota nei Džekės energija, nei Rendės meniniais gebėjimais. Buvau kaip klijai. Dariau viską, ką darė jos. Ėmiausi visko, kuo susidomėdavo jos. Nuo mažų dienų buvau mokoma prisitaikyti, todėl prisitaikyti mokėjau geriausiai.

Tačiau viską dariau nuoširdžiai. Aš jas mylėjau. Užaugau tamsoje, o tada patekau į Naujojo Hampšyro kalnus ir atradau šviesą. Rendė ir Džekė juokdavosi. Jos klausinėjo mano nuomonės, gyrė mano pastangas, nusišypsodavo, kai aš įeidavau į kambarį.

Man nebuvo svarbu, ką mes veikiame. Tiesiog norėjau būti drauge su jomis.

Žinoma, mažo miestelio vaikai visada svajoja apie didmieščio gyvenimą. Džekė jau devintoje klasėje ėmė skaičiuoti dienas iki mokyklos baigimo. Jai iki gyvo kaulo buvo įgrisę smalsūs kaimynai, bendruomenės spektakliai ir paštas — didžiausias apkalbų avilys miestelyje. Ji dūsavo, svajodama apie mokslus Bostono koledže ir prabangų gyvenimą didmiestyje.

Tylioji Rendė taip pat savotiškai pasekė Džekės pėdomis. Vieną snieguotą sausio savaitgalį slidinėjimo šlaite ji sutiko medicinos studentą iš Brauno universiteto. Mokyklą baigėme birželį, o liepos 1-ąją ji ištekėjo ir, susikrovusi savo vaikystės palikimą į keturias kartonines dėžes, išvyko į Providensą mėgautis daktaro žmonos gyvenimu.

Džekė buvo priimta studijuoti ir gavo stipendiją. Rugsėji ji išvyko ir aš pirmą kartą per dešimt metų nebežinojau, ką daryti. Nuskutau, nušveičiau ir perlakavau tetos Nensės kietmedžio grindis. Garais išvaliau visas užuolaidas. Išploviau visus baldus. Ėmiausi perdėlioti knygas lentynose.